

دوساله‌گی ممنوعیت آموزش دختران؛

دانش‌آموزان بازمانده از مکتب فراموش شده‌اند

همزمان با دوساله‌گی محرومیت دختران بالاتر از صنف ششم از حق آموزش، شماری از دختران دانش‌آموز در افغانستان و فعالان حقوق زن جامعه جهانی به‌ویژه کشورهای مدافع ارزش‌های حقوق بشری را به بی‌توجهی در این خصوص متهم می‌کنند. شماری از دانش‌آموزان دختر می‌گویند که با گذشت دو سال از محرومیت آنان از آموزش، هنوز هم در بی‌سرنوشتی به سر می‌برند و جامعه جهانی نباید آنان را فراموش کند. آنان خواستار بازگشایی هرچه زودتر دروازه‌های دانشگاه‌ها و مکاتب...

روایت آواره‌گی؛ از رویای داکتر شدن تا تحمل کارهای شاقه در ایران

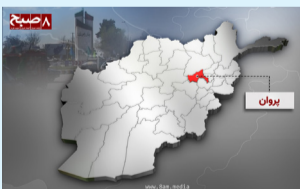
بحران گرسنه‌گی و جیب خالی کمک‌کننده‌گان؛

برنامه جهانی غذا در میانه ماندن و رفتن

یک دختر جوان در پروان خودکشی کرد

۸ صبح، پروان: منابع محلی در پروان از خودکشی یک دختر ۲۰ ساله در این ولایت خبر می‌دهند.

منابع در صحبت با روزنامه تأیید می‌کنند که این دختر شام‌گاه یک‌شنبه، ۲۶ سنبله، در روستای «قول خول» از مربوطات ولسوالی سیاه‌گرد این ولایت، خودکشی کرده است. به گفته منابع، این دختر با شلیک گلوله تفنگچه به زندگی‌اش پایان داده است.

هرچند تا کنون انگیزه دقیق خودکشی این دختر جوان معلوم نیست؛ اما منابع خشونت‌های خانوادگی را علت وقوع این رویداد عنوان می‌کنند.

طالبان تا کنون در این مورد چیزی نگفته‌اند. این در حالی است که از زمان تسلط دوباره طالبان بر افغانستان به این‌سو، رویدادهای خودکشی در میان جوانان به‌ویژه دختران در کشور افزایش یافته است.

آگاهان گسترش فقر، بیکاری، خشونت‌های خانوادگی و وضع محدودیت‌های سخت‌گیرانه طالبان را از عوامل بیشتر شدن آمار این‌گونه رویدادها عنوان می‌کنند.

هشدار برنامه جهانی غذا در مورد خروج از افغانستان

کمک‌کننده به‌ویژه برنامه جهانی غذا، هشدار داده بود که اگر تا پیش از فصل زمستان، حدود یک میلیارد دالر بودجه مورد نیاز این نهاد تأمین نشود، میلیون‌ها افغان نیازمند از دریافت کمک محروم خواهند شد. براساس برآورد نهادهای مددکاران، بیش از ۲۸ میلیون تن در افغانستان، زیر خط فقر زنده‌گی می‌کنند.

این مقام برنامه جهانی غذا تغییرات اقلیمی و جنگ را دلیل عمده کاهش بودجه این نهاد عنوان کرده است. مک‌کین تلویحا به محدودیت‌های طالبان بر کار زنان در افغانستان اشاره کرده و گفته که برنامه جهانی غذا بیشتر برای زنان و کودکان کمک می‌کند. این در حالی است که پیش از این نیز نهادهای

۸ صبح، کابل: پس درخواست‌های مکرر برنامه جهانی غذا مبنی بر تأمین بودجه از سوی کشورها، اکنون مقام‌های این نهاد بین‌المللی می‌گویند که اگر بودجه کافی در اختیارشان قرار داده نشود، افغانستان را ترک خواهند کرد. ای‌بی‌سی نیوز روز یک‌شنبه، ۲۶ سنبله، به نقل از سیندی مک‌کین، مدیر اجرایی برنامه جهانی غذا، گزارش داده که پس از ماه جاری میلادی این سازمان بودجه کافی برای حضور در افغانستان در اختیار ندارد. خانم مک‌کین در گفت‌وگو با این شبکه خبری گفته است که برنامه جهانی غذا با کمبود بی‌پیشینه بودجه دست‌وپنجه نرم می‌کند.

وی افزوده است: «ما با بدترین کمبود بودجه در تاریخ ۶۰ ساله خود دست‌وپنجه نرم می‌کنیم. ما در وضعیت ناامیدکننده‌ای قرار داریم.» به گفته مدیر اجرایی برنامه جهانی غذا، در کنار افغانستان بنگله‌دیش، کنگو، هایتی، اردن، فلسطین، سودان جنوبی، سومالیا و سوریه نیز از کاهش بودجه این سازمان متضرر خواهند شد.

نایب خطیب مسجد جامع هرات یک جوان را به دلیل «کم بودن ریش» لتوکوب کرد

۸ صبح، هرات: منابع محلی در هرات می‌گویند که یک جوان به‌دلیل «کم بودن ریش» از سوی نایب خطیب مسجد جامع این ولایت لتوکوب شده است. منابع به روزنامه ۸ صبح می‌گویند که عصر روز، دوشنبه، ۲۷ سنبله، پس از آن که نماز جماعت ختم شده بود، به‌دلیل ازیاد مردم در مسجد جامع بزرگ هرات، جماعت دوم با امامت یک جوان برگزار شد. براساس گفته‌های منابع، پس از ختم جماعت، قاری محمدنور، نایب خطیب مسجد جامع هرات با حضور مردم این جوان را به‌دلیل «کم بودن ریش» لتوکوب کرده است.

منابع می‌افزایند که این جوان ریش کم داشته است. این در حالی است که پس از تسلط طالبان، این گروه محدودیت‌های زیادی علیه شهروندان وضع کرده است.

اتحادیه اروپا: عقب‌نشینی از حقوق زنان در افغانستان قابل قبول نیست

محرومیت دوساله دختران؛ آیا آموزش هنوز مفید است؟

در امکان رهایی از اسارت گذشته

بخشی از نیروهای سیاسی و اجتماعی افغانستان گذشته گیر مانده و در همان جا قفل شده‌اند. مراد از گذشته، پارادایم جهانی‌ای است که در اثر جنگ سرد خلق شده بود و رسوباتی از حوادث دو جنگ جهانی پیش از آن را با خود داشت. در آن پارادایم، جهان از چشم‌اندازی ایدئولوژیک دیده می‌شد و عمده‌ترین ایدئولوژی‌های آن دوره در سطح جهانی ایدئولوژی چپ کلاسیک و لیبرالیسم بود و در سطح منطقه‌ای و محلی ایدئولوژی‌های مذهبی قرار داشتند که مهم‌ترین آن‌ها در منطقه ما ایدئولوژی اخوانی بود. در هنگام روبرویی، ایدئولوژی اخوان برای مقابله با ایدئولوژی چپ وارد ایتلافی نانوشته با لیبرالیسم شد و همکاری‌های سری میان شبکه‌های مربوط به اخوان و قدرت‌های لیبرال تحقق پیدا کرد. نسخه محلی این جریان‌ها، از چپ تا راست، رنگ‌بوی بومی‌تری داشت و ناظر به بخشی از مشکلات و نارسایی‌های محلی بود.

از هنگامی که اتحاد جماهیر شوروی فروپاشید، جریان چپ از رونق جهانی خود افتاد، به‌ویژه چپ کلاسیک به موزیم تاریخ فرستاده شد، پارادایم جهانی دگرگون شد و مقوله‌های دیگری مانند حقوق بشر، دموکراسی، توسعه پایدار و مانند این‌ها محوریت پیدا کرد. در اثر این تحول، فلسفه وجودی شماری از احزاب و جریان‌ها در منطقه ما پایان یافت و از جمله عنوان‌هایی مانند خلقی، پرچمی، اخوانی، شعله‌ای و امثال این‌ها، به تاریخ پیوست. نسلی که پس از آن به صحنه آمد و با فضایی جهانی آشنا شد، به مسایلی مانند حقوق شهروندی، خدمات دولتی، جامعه مدنی، دولت پاسخگو، توسعه متوازن، حقوق زن، حقوق کودک، حقوق اقلیت‌ها، عبور از ناسیونالیسم، دهکده جهانی، اتحادیه‌های فرامرزی، شرکت‌های چندملیتی، دنیای مجازی، عصر دیجیتال، هوش مصنوعی و مانند این‌ها می‌اندیشید. این مقوله‌ها از این رو اهمیت دارند که تاثیر مستقیمی بر نحوه زنده‌گی مردم دارند و شاخص‌هایی برای کیفیت زنده‌گی در این روزگار به شمار می‌روند. خلاف ایدئولوژی‌های قبلی که از بهشت سوسیالیسم، خلافت جهانی اسلام و شعارهای موهومی از این قبیل سخن می‌گفتند و واقعیت‌های روزمره زنده‌گی مردم تحت‌الشعاع این شعارها گم می‌شد، مقوله‌های یادشده به مسایل عینی زنده‌گی مردم می‌پردازند که تا کجا به آزادی‌های اساسی‌شان دست یافته، حقوق‌شان تامین شده و زنده‌گی‌شان بهبود یافته است.

در افغانستان هنوز بسیاری هستند که از تحولات دنیا آگاهی ندارند و در زندان شعارهای تاریخ‌گذشته قرار داشته و مردم را براساس اخوانی، خلقی، پرچمی، شعله‌ای و ستمی تقسیم می‌کنند و با چنین معیارهایی در حق‌شان به داوری می‌پردازند. قفل شدن در تاریخ، سبب شده است که مرز توهم و واقعیت گم شود، درد و رنج‌های روزمره مردم از اهمیت بیفتد و دریچه‌های گفت‌وگو و تفاهم مسدود بماند. تداوم این انسداد و ناتوانی در گفت‌وگو، زمینه را برای پرخاش و تندخویی فراهم کرده و توان جامعه را صرف تخریب و خودویران‌گری می‌کند. اگر بخواهیم راهی به عبور از بحران سنگین کنونی کشور گشوده شود، باید کارهای زیادی کرد، از جمله رهایی از دعوای کهنه و عبور از مرزبندی‌های گذشته و بازاریابی صفوف براساس حقوق و منافع مردم. لازم نیست نسل نو خصوصتی را به پیش‌برد و بر سر مسایلی بجنگد که ربطی به او ندارد و میراثی از نسل‌های پیشین است. میراث گذشته‌گان برای درس گرفتن و عبرت اندوختن است، نه برای تبدیل کردن آن به زرادخانه جنگ‌های بی‌پایان. بهتر است برچسب‌های گذشته را به موزیم بفرستیم و نیروی خود را بر تامین حقوق و آزادی‌های شهروندان افغانستان متمرکز کنیم.

اتحادیه اروپا: عقب‌نشینی از حقوق زنان در افغانستان قابل قبول نیست

۸صبح، کابل: هم‌زمان با برگزاری هفتادوهشتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک، اتحادیه اروپا می‌گوید که عقب‌نشینی از حقوق زنان در افغانستان، برای این اتحادیه غیرقابل قبول است.

۸صبح، کابل: هم‌زمان با برگزاری هفتادوهشتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد در نیویورک، اتحادیه اروپا می‌گوید که عقب‌نشینی از حقوق زنان در افغانستان، برای این اتحادیه غیرقابل قبول است.

اتحادیه اروپا دوشنبه‌شب، ۲۷ سنبله، در بیانیه‌ای گفته است که این اتحادیه نقض حقوق بشر به‌ویژه حقوق زنان از سوی طالبان در افغانستان را به شدت محکوم می‌کند.

به گفته این نهاد، طالبان پس از تسلط دوباره‌شان بر افغانستان، این گروه محدودیت‌های زیادی را در زمینه آموزش و تحصیل، کار و گشت‌وگذار علیه زنان وضع کرده است.

در بیانیه اتحادیه اروپا آمده است: «ما از طالبان می‌خواهیم که به همه موارد نقض حقوق بشر و نقض قوانین بین‌المللی بشردوستانه در افغانستان

پایان دهند.»

در بیانیه همچنان آمده است که اتحادیه اروپا به حمایت خود از زنان افغان به‌هدف رسیدن به حقوق سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی‌شان ادامه می‌دهد.

در این بیانیه تصریح شده است: «تعامل ساختاریافته با فعالان حقوق زنان و جامعه مدنی گسترده‌تر از طریق اتحادیه اروپا در کابل و در سطوح مختلف در بروکسل صورت می‌گیرد.»

در همین حال، این اتحادیه از فراهم‌سازی یک گفت‌وگو بزرگ به هدف شریک‌سازی خواسته‌ها و چالش‌های زنان با رهبران زن افغان خبر داده است. قرار است قطع‌نامه اتحادیه اروپا در مورد حمایت از زنان افغان توسط معاون رییس جمهور سوئیس، در هفتادوهشتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل در نیویورک ارائه شود.

در این بیانیه تصریح شده است: «تعامل ساختاریافته با فعالان حقوق زنان و جامعه مدنی گسترده‌تر از طریق اتحادیه اروپا در کابل و در سطوح مختلف در بروکسل صورت می‌گیرد.»

در همین حال، این اتحادیه از فراهم‌سازی یک گفت‌وگو بزرگ به هدف شریک‌سازی خواسته‌ها و چالش‌های زنان با رهبران زن افغان خبر داده است. قرار است قطع‌نامه اتحادیه اروپا در مورد حمایت از زنان افغان توسط معاون رییس جمهور سوئیس، در هفتادوهشتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل در نیویورک ارائه شود.

مولانا فضل الرحمان خواستار تشکیل کمیسیون مشترک میان طالبان و پاکستان شد

۸صبح، کابل: مولانا فضل‌الرحمان، رهبر جمعیت علمای اسلام در پاکستان گفته است که طالبان و اسلام‌آباد برای مشورت با یکدیگر کمیسیون مشترک تشکیل دهند.

به گزارش روزنامه اکسپرس تریبون، مولانا فضل‌الرحمان روز یک‌شنبه، ۲۶ سنبله، در جلسه شورای ولایتی این حزب گفته است که در صورت تشکیل کمیسیون مشترک، حزب جمعیت علمای اسلام پاکستان می‌تواند نقش اساسی را در آن داشته باشد.

در همین حال، منابع به اکسپرس تریبون گفته‌اند که سراج‌الدین حقانی، سرپرست وزارت داخله و امیرخان متقی، سرپرست وزارت امور خارجه طالبان نقش کلیدی در بازگشایی گذرگاه میان دو کشور داشتند.

به گفته منابع، بازگشایی مرز تورخم مشروط به

خروج تحریک طالبان پاکستان (تی‌تی‌پی) از چیترال است.

این اقدام چند روز پس از کاهش تنش میان طالبان و پاکستان صورت گرفت که منجر به بازگشایی گذرگاه تورخم برای تجارت ترانزیتی و رفت‌وآمد عمومی شد.

روابط طالبان و اسلام‌آباد در هفته‌های اخیر پر تنش دنبال شده است.

دو ساله‌گی ممنوعیت دختران از آموزش؛

عفو بین‌الملل: طالبان باید پاسخگو باشند

می‌گذرد و وضعیت همچنان به همین منوال است.»

گفتنی است که در حال حاضر افغانستان تنها کشوری در جهان می‌باشد که دختران در آن از حق آموزش محروم هستند.

طالبان پس از تسلط دوباره‌شان بر افغانستان، دختران بالاتر از صنف ششم را از رفتن به مکتب ممنوع کردند. در کنار این سال گذشته حق تحصیل نیز از زنان و دختران افغان از سوی این گروه گرفته شد.

۸صبح، کابل: هم‌زمان با دو ساله‌گی محرومیت دختران بالاتر از صنف ششم از آموزش توسط طالبان، سازمان عفو بین‌الملل گفته است که طالبان باید پاسخگو باشند.

سازمان عفو بین‌الملل روز یک‌شنبه، ۲۶ سنبله، با نشر پیامی در شبکه ایکس نوشته که آینده و رویاهای هزاران دختر افغان در خطر است. این نهاد افزوده است: «دو سال از ممنوعیت دسترسی دختران به مکتب متوسطه در افغانستان

طالبان در دانشگاه هرات مسابقه «امارت شناسی» برگزار کردند

۸صبح، هرات: منابع محلی در هرات می‌گویند که طالبان در دانشگاه این ولایت مسابقه «امارت شناسی» برگزار کرده‌اند.

منابع روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، می‌گویند که این مسابقه میان دانشجویان دانشکده‌های زراعت و اداره و پالیسی عامه دانشگاه هرات برگزار شده است.

در همین حال، یک منبع از دانشگاه هرات می‌گوید که طالبان برای اول نمره این مسابقات چهار هزار و ۵۰۰ افغانی و برای مقام‌های دوم تا پنجم از سه هزار تا یک هزار و ۵۰۰ افغانی پول نقد نیز در نظر گرفته بودند.

ابوالحکمت مفتی عبدالغفار، آموزگار عقیدتی انتحاری‌های طالبان که تازه به‌عنوان رییس دانشگاه هرات تعیین شده، گفته است که آنان با راه‌اندازی این مسابقات آگاهی مردم و دانشجویان را نسبت به «حکومت‌داری اسلامی» بلند می‌برند.

او تصریح کرده است که وقتی این معلومات «امارت شناسی» و مزایای «حکومت اسلامی» از طریق دانشجویان به مردم بیان شود، اعتماد مردم به محصلان زیادتر می‌شود.

دانشگاه هرات که زمانی محل تحصیل دانشجویان نخبه به‌شمول دختران بود، پس از تسلط طالبان اکثریت دانشجویان ممتاز به‌دلیل حضور افراد افراطی در راس دانشگاه ترک تحصیل کرده‌اند.

این دانشگاه امروز به مرکز آموزش عقیده طالبانی معروف شده است.

انفجار در یک کارخانه تولید مواد مخدر در غور چهار زخمی برجا گذاشت

۸صبح، غور: منابع محلی در غور از انفجار و آتش‌سوزی در یک کارخانه تولید مواد مخدر در این ولایت و زخمی شدن چهار تن خبر می‌دهند.

منابع روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، به روزنامه ۸صبح می‌گویند که در پی انفجار و آتش‌سوزی در یک کارخانه تولید مواد مخدر نوع شیشه در ولسوالی پسابند ولایت غور چهار تن زخمی شده‌اند.

براساس گفته‌های منابع، زخمیان این رویداد باشندگان ولایت‌های غور و هلمند می‌باشند.

بربنیاد گزارش‌ها، غور یکی از مراکز تولید مواد مخدر از نوع گیاه یامه بوده و هنوز تعداد زیادی از کارخانه‌ها در این ولایت فعال هستند. چند روز پیش نیز طالبان چندین باشندگان ولایت غور را به‌دلیل جمع‌آوری گیاه یامه لت‌وکوب و موترسایکل‌های‌شان را به آتش کشیده بودند، اما باشندگان غور گفته‌اند که جنگ‌جویان طالبان مانع مردم شدند در حالی که خودشان مصروف جمع‌آوری این گیاه هستند.

یامه گیاه کوهی است که به‌گونه وافر در ولایت کوهستانی غور یافت می‌شود. این گیاه پس از پروسس در کارخانه‌های تولید مواد مخدر از آن شیشه ساخته می‌شود.

برنامه جهانی غذا در میانه ماندن و رفتن

امین کاوه

پس از تسلط طالبان بر افغانستان، بیش از نیم نفوس کشور با بحران گرسنه‌گی شدید مواجه شده‌اند. در این مدت کمک‌های بشردوستانه از عمیق‌تر شدن بحران کاسته، اما خطر بحران کماکان پابرجاست. برنامه جهانی غذا که قبل از این دست گرسنه‌گان را می‌گرفت، اکنون خود با بحران مالی روبه‌رو شده است. این سازمان اعلام کرده که در بدترین بحران مالی و وضعیت ناامیدکننده قرار دارد. رییس این نهاد هشدار داده که برای مدرسانی تا پایان ماه اکتوبر سال جاری پول کافی ندارد و اگر کمک نرسد، مجبور به ترک کامل افغانستان خواهد شد. به گفته او، بحران‌های ناامنی غذایی در اثر گرمایش زمین، همه‌گیری کرونا، جنگ و حمله روسیه به اوکراین، نارضایتی بزرگی را برای کشورها در ارایه کمک‌های خارجی به وجود آورده است. با این حال، شماری از شهروندان و جنبش‌های اعتراضی زنان، دست‌برد و مداخله طالبان در کمک‌های بشری را عامل دل‌سردی جهان عنوان می‌کنند. به گفته آنان، دسترسی گروه‌های تروریستی به کمک‌های بشری، کمک‌کننده‌گان را نگران ساخته است. به باور آنان، محرومیت زنان نیز در نارضایتی کشورهای کمک‌کننده نقش دارد.

سلطه طالبان بر افغانستان باعث از بین رفتن بسیاری از فرصت‌های شغلی و سرمایه‌گذاری در کشور شده است. با فروپاشی دولت پیشین، کشورهای کمک‌کننده، افغانستان را ترک کرده و سرمایه‌گذاران خارجی و داخلی برنامه‌های توسعه‌ای‌شان را نیمه‌تمام رها کرده که در پی آن هزاران تن بیکار شده‌اند. با از دست رفتن زمینه‌های شغلی، منع کار زنان و محدودیت دوام‌دار طالبان، مردم با گرسنه‌گی شدید و فقر روزافزون مواجه شده‌اند؛ به‌گونه‌ای که دست احتیاج به کمک‌های بشردوستانه دراز کرده‌اند. اکنون نهادهایی که بر مبنای اصول بشردوستانه مکلف به ارایه کمک‌های انسانی هستند، خود با بحران مالی دست‌وپنجه نرم می‌کنند.

سیندی مک‌کین، رییس برنامه جهانی غذا، به‌تازگی به شبکه «ABC» آمریکا، گفته است که این سازمان با بدترین بحران مالی در تاریخ ۶۰ ساله خود قرار دارد و با شرایط ناامیدکننده‌ای مواجه است. مک‌کین کووید-۱۹، تغییرات اقلیمی، جنگ و هزینه بلند کسب‌وکار را عامل دل‌سردی کشورهای کمک‌کننده دانسته است.

رییس برنامه جهانی غذا افزوده که جهان کنونی از همه

این‌ها خسته شده و در حال حاضر، یک نارضایتی بزرگ در داخل کشورهای مدرسان وجود دارد. با این حال، به گفته او، کسانی که از گرسنه‌گی و فقر رنج می‌برند، تحمل تضادهای را ندارند.

سیندی مک‌کین، رییس برنامه جهانی غذا، به‌تازگی به شبکه «ABC» آمریکا، گفته است که این سازمان با بدترین بحران مالی در تاریخ ۶۰ ساله خود قرار دارد و با شرایط ناامیدکننده‌ای مواجه است. مک‌کین کووید-۱۹، تغییرات اقلیمی، جنگ و هزینه بلند کسب‌وکار را عامل دل‌سردی کشورهای کمک‌کننده دانسته است.

رییس برنامه جهانی غذا با اشاره به کاهش کمک‌های مالی، هشدار داده است که این سازمان در افغانستان پولی برای کمک‌رسانی ندارد و اگر تا پایان ماه اکتوبر سال جاری کمک نرسد، مجبور به ترک کامل افغانستان خواهد شد. او افزوده است: «تا زمانی که نتوانیم بودجه‌ای برای افغانستان تهیه کنیم، باید آن را به‌طور کامل ترک کنیم.»

مک‌کین گفته که به دنبال اعمال محدودیت و کنترل طالبان بر همه امور، شمار نیازمندان در این کشور افزایش یافته است. او تصریح کرده که این سازمان به زنان و کودکان غذا می‌دهد تا از گرسنه‌گی و قحطی جلوگیری کند. او در حالی از کمک به زنان سخن می‌زند که زنان در افغانستان از عدم توزیع عادلانه و دسترسی به کمک‌های بشردوستانه شکایت دارند و می‌گویند که کمک‌ها به نیازمندان نمی‌رسد.

رییس برنامه جهانی غذا گفته است که جنگ اوکراین بر بحران گرسنه‌گی در جهان سایه افکنده است. او افزوده است: «اوکراین تمام منابع حیاتی را به خود جذب کرده است. اوکراین خوب یا بد، آکسیجن اتاق را مکیده است. من و ما قطعاً نیاز به حمایت از اوکراین را درک می‌کنیم، اما نقاط داغ دیگری هم در جهان وجود دارند که عمیقاً و به اندازه اوکراین ناامید و نیازمند به کمک هستند.»

مک‌کین خاطر نشان ساخته که بحران اقتصادی جهانی در کشورها باعث شده که رای‌دهنده‌گان آنان با سیاست‌های ارسال کمک‌های خارجی مخالفت کنند و این امر فعالیت‌های بشردوستانه را با چالش روبه‌رو ساخته است.

پیش از این، برنامه جهانی غذا در افغانستان نیز از حذف ۱۰ میلیون نیازمند از برنامه کمک‌های بشری خبر داده و افزوده است که در ماه جاری میلادی تنها به دو میلیون تن که در گرسنه‌گی شدید قرار دارند،

کمک می‌کند. این سازمان تاکید کرده که بین جولای تا دسامبر ۲۰۲۳، به ۱.۴ میلیارد دالر امریکایی نیاز دارد تا به ۲۱ میلیون نیازمند مواد غذایی توزیع کند.

شاوی لی، رییس برنامه جهانی غذا در افغانستان، قبلاً هشدار داده است که فرصت اندکی برای جلوگیری از قحطی در این کشور باقی مانده و قیمت اقدام نکردن در این مورد را زنان و کودکانی خواهند پرداخت که در فقر و گرسنه‌گی به سر می‌برند.

برنامه جهانی غذا گفته است که در حال حاضر ۱۵.۳ میلیون تن با ناامنی غذایی حاد و ۲.۸ میلیون تن در سطح ناامنی غذایی اضطراری قرار دارند. این نهاد افزوده که با کنترل طالبان، وضعیت پیچیده‌تر و دشوارتر شده است. به گفته این سازمان، از دست دادن شغل، کمبود نقدینگی و افزایش قیمت‌ها، طبقه جدیدی از گرسنه‌گان را ایجاد کرده است.

این نهاد هشدار داده است که ۲۵ ولایت در آستانه اضطراری سوء‌تغذیه حاد قرار دارند و روزانه وضعیت بحرانی‌تر می‌شود. به گفته این سازمان تقریباً نیمی از کودکان زیر پنج سال و یک چهارم زنان باردار و شیرده در ۱۲ ماه آینده نیاز به حمایت تغذیه‌ای حیاتی دارند. این سازمان با ابراز نگرانی، گفته که اگر مواد غذایی را تا پایان خزان به ذخایر استراتژیک خود انتقال ندهد، در زمستان قادر به ارایه کمک‌رسانی نخواهد بود.

در همین حال، شماری از شهروندان دست‌برد و مداخله طالبان در امور کمک‌های بشری را عامل دل‌سردی جهان در ارایه کمک به افغانستان عنوان می‌کنند. به گفته آنان، مالیه‌دهنده‌گان کشورهای کمک‌کننده، از دولت‌های خود می‌خواهند که مالیات‌شان در افغانستان باعث تمویل «تروریسم بین‌المللی» نشود.

فردوس، یکی از شهروندان کشور، می‌گوید که دولت‌های کمک‌کننده، حساب‌دهی شفاف و عادلانه می‌خواهند که چنین امری برای نهادهای مدرسان در سطره حاکمیت طالبان میسر نیست و در حال حاضر، این گروه به‌گونه گسترده در روند توزیع و تثبیت مستفیدشونده‌گان کمک‌ها، نقش کلیدی دارد.

از سوی دیگر، شماری از جنبش‌های اعتراضی زنان معتقدند که منع کار زنان در نهادهای مدرسان، عامل دیگر نارضایتی کشورهای کمک‌کننده در افغانستان است. به باور زنان، کشورها مکلف‌اند به مالیه‌دهنده‌گان، رای‌دهنده‌گان و پارلمان‌های خود در مورد دسترسی مستفیدشونده‌گان پاسخ بگویند. به گفته این جنبش‌ها، در حالی که نیمی از جامعه از عملیات بشردوستانه حذف شده‌اند و مداخله بی‌حدوحصر گروه طالبان در امور بشردوستانه ادامه دارد، بی‌اعتمادی جهان نیز عمیق‌تر می‌شود.

برنامه جهانی غذا در حالی از کاهش شدید کمک‌های غذایی به افغانستان هشدار می‌دهد که پیش از این، اداره بازرسی ویژه آمریکا (سیگار) از اثبات مداخله طالبان در توزیع کمک‌های بشردوستانه خبر داده است. رسانه‌های متعدد داخلی و خارجی به شمول روزنامه ۸صبح نیز گزارش‌هایی را منتشر کرده‌اند که مداخله طالبان در روند توزیع کمک‌های بشری را نشان می‌دهد.

دوساله‌گی ممنوعیت آموزش دختران؛

دانش‌آموزان بازمانده از مکتب فراموش شده‌اند

دو سال پیش (دوشنبه، ۲۷ سنبله) طالبان دروازه‌های مکاتب را به روی دختران بالاتر از صنف ششم بستند، اما با گذشت دو سال هیچ اقدامی برای بازگشایی آن صورت نگرفته است. شماری از دانش‌آموزان دختر می‌گویند که با گذشت دو سال از محرومیت آنان از حق آموزش، هنوز هم در بی‌سرنوشتی به سر می‌برند.

ادامه در صفحه ۷

افزایش داده‌اند. سازمان عفو بین‌الملل نیز به مناسبت دوساله‌گی ممنوعیت آموزش دختران بالاتر از صنف ششم از سوی طالبان، می‌گوید که رویاها و آینده هزاران دختر در افغانستان در خطر است. از سویی هم، دبیر کل سازمان ملل متحد گفته است که محرومیت دختران از آموزش در افغانستان، نقض غیرقابل توجیه حقوق بشر است. او خواستار بازگشایی هرچه زودتر دروازه‌های مکاتب به روی دختران شده است.

محرومیت آنان از آموزش، هنوز هم در بی‌سرنوشتی به سر می‌برند و جامعه جهانی نباید آنان را فراموش کند. آنان خواستار بازگشایی هرچه زودتر دروازه‌های دانشگاه‌ها و مکاتب به روی دختران بالاتر از صنف ششم هستند. در همین حال، شماری از فعالان حقوق زن با ابراز این که در دو سال گذشته «وجدان‌های جهانیان» خوابیده است، می‌افزایند که کشورهای جهان در این مدت به جای فشار بر طالبان، «سیاست تعامل» خود را

همزمان با دوساله‌گی محرومیت دختران بالاتر از صنف ششم از حق آموزش، شماری از دختران دانش‌آموز در افغانستان و فعالان حقوق زن جامعه جهانی به‌ویژه کشورهای مدافع ارزش‌های حقوق بشری را به بی‌توجهی در این خصوص متهم می‌کنند. شماری از دانش‌آموزان دختر می‌گویند که با گذشت دو سال از

مهاجران افغان در پاکستان؛

چوب سوخت سیاست

کج فہیم ستودہ

دولت کاکر برای این‌که از اعتراض

احتمالی مردم به افزایش بهای سوخت جلوگیری کند، سیاست مهاجرتی خود را اعلام کرده تا افکار عامه را با آن مصروف کند. افکار عامه در جامعہای سنتی مانند

پاکستان، با همین موارد مدیریت هم می‌شود. پس از آن‌که انوار الحق از اخراج مهاجران غیرقانونی سخن گفت، اکنون این موضوع در ایکس (توییتر پیشین) ترند شده است و پاکستانی‌ها از دولت این کشور می‌خواهند

که «افغان نکالو، معیشت سنوارو»؛ یعنی افغان‌ها را بیرون کنید و اقتصاد را اصلاح نمایید.

توافقات و رویه بین‌الملل، پاکستان نباید کسانی را که در افغانستان جان‌شان با خطر مواجه است، رد مرز کند و به کشور مبدأ برگرداند، اما این توافقات همیشه جنبه عملی به خود نمی‌گیرد. از آنجایی که این کشور قانون مهاجرت ندارد و به کنوانسیون جینوا هم نپیوسته، بنابراین با تغییر دولت‌ها در این کشور، پالیسی‌های آن در مورد مهاجران افغان هم دچار دگرگونی می‌شود.

در دولت عمران خان، مهاجران افغان در پاکستان زندگی نسبتاً آرامی را سپری می‌کردند و از آزار و اذیت پولیس مصون بودند. وقتی شهباز شریف قدرت را در اختیار گرفت، دولت او طی یک‌و نیم سال حکومت‌داری محدودیت‌های زیادی را بر مهاجران افغان وضع کرد، با این حال وضعیت غیرقابل تحمل نبود. پس از آن‌که انوار الحق کاکر به‌عنوان نخست‌وزیر موقت پاکستان تعیین شده، مساله مهاجرت به یکی از مسایل مهم دولت او تبدیل شده است. از آنجایی که اکثر قریب به اتفاق مهاجران در این کشور را افغان‌ها تشکیل می‌دهند، دولت زیر رهبری کاکر تلاش می‌کند همه مصایب داخلی و خارجی خود را به افغان‌ها ربط بدهد. اگر مشکلات امنیتی ایجاد

می‌شود و حمله‌ای از سوی افراط‌گرایان و تروریستان صورت می‌گیرد، فوراً علیه مهاجران افغان اقداماتی را روی دست می‌گیرد. اگر وضع اقتصادی پاکستان خراب می‌شود، باز هم مهاجران افغان را مورد سرزنش قرار می‌دهد و به بازداشت و اخراج و جریمه آن‌ها اقدام می‌کند. در حالی که میلیون‌ها مهاجر افغان در پاکستان نیروی کار بسیار ارزان را برای این کشور فراهم کرده و از این راه به اقتصاد پاکستان کمک می‌کنند. علاوه بر آن، کسانی که طی دو سال اخیر به آن کشور مهاجر شده‌اند، به‌خصوص آن‌هایی که به هدف طی مراحل پرونده‌های مهاجرت خود به آنجا رفته‌اند، روزانه به اقتصاد این کشور دالر پمپاژ می‌کنند؛ پولی که از پاکستان به دست نمی‌آید. این پول یا از افغانستان به آنجا منتقل می‌شود و با اعضای خانواده‌های این مهاجران از کشورهای دیگر به آن‌ها پول می‌فرستند. از تاسکی‌ران تا رستوران‌دار و مهمان‌خانه‌دار گرفته تا صاحبان خانه‌های کرایه‌ای و دکان‌داران همه از این دالرها نفع مستقیم می‌برند و باقی جامعه و دولت هم نفع غیرمستقیم در پی به گردش درآمدن پول و ورود دالر. جریمه‌های متعدد زیر نام‌های عجیب‌وغریب با مبالغ هنگفت، دیگر مسیر درآمد پاکستان از جیب افغان‌های مهاجر است. در یکی از موارد، کسانی که بیش از یک سال از پایان اقامت قانونی‌شان می‌گذرد اما درخواست تمدید ویزا نکرده‌اند، باید ۸۰۰ دالر امریکایی جریمه بدهند. براساس پالیسی جدیدی که دولت موقت آقای کاکر ساخته، هر مهاجر غیرقانونی که بخواهد از پاکستان به‌صورت قانونی خارج شود، نیز باید ۸۰۰ دالر بپردازد تا اجازه خروج بگیرد. در کنار آن، پاکستان به دلیل حضور همین مهاجران روزانه در بدل هر مهاجر چهار دالر امریکایی از سازمان ملل پول دریافت می‌کند. این طیف از مهاجران حتا مشاغل پاکستانی‌ها را نیز در قبضه خود نگرفته‌اند و همه بیکارانی‌اند که پول خرج می‌کنند. با این حال، دولت پاکستان بدون توجه به همه مشترکات و حسن همجواری، همه کاسه‌ها و کوزه‌ها را بر سر مهاجران افغان می‌شکند. میزبانی پاکستان از مهاجران افغان طی چند دهه گذشته، نسبت به آن‌چه اکنون جریان دارد، بسیار نیک و توأم با احترام به حسن همجواری بوده است. اکنون اما شرایط زندگی مهاجران افغان بسیار دشوار شده است، چه آن‌هایی که قانونی زندگی می‌کنند و چه کسانی که غیرقانونی وارد این کشور شده‌اند. با توجه به این‌که قانون مهاجرت در پاکستان وجود ندارد، هر ایالت آن به دلخواه خود، بدون این‌که قانونی تصویب کند، با مهاجران افغان برخورد می‌کند. دیگر نه مطابق گفته‌های ضیال‌الحق افغان‌ها مهاجر و برادر پاکستانی‌ها هستند و نه پاکستانی‌ها فتنه‌انصارگونه دارند. اکنون یک طرف انسان‌های بی‌پناه و بی‌حمایت قرار دارند و در طرف دیگر دستگاهی که می‌خواهد از این افراد بی‌پناه به‌عنوان چوب سوخت سیاست خود استفاده کند.

دولت موقت انوارالحق کاکر اندکی پس از آن روی کار آمد که پاکستان یک شوک اقتصادی بزرگ را از سر گذراند. آن شوک با اخذ قرضه مدیریت شد، اما اقتصاد پاکستان بیش از آن آسیب دیده است که بشود با چنین قرضه‌هایی، برای یک مدت طولانی کشور را اداره کرد. از سویی، دولت‌ها در این کشور ثبات لازم را ندارند و هر دولتی روی مدیریت کوتاه‌مدت اقتصاد تمرکز می‌کند تا در نوبت او وضعیت از کنترل خارج نشود. تغییر اقلیم نیز به این اقتصاد شکسته، آسیب بیش‌تر زده است. از یک طرف مناطقی مانند بلوچستان با خشک‌سالی مواجه‌اند و از طرف دیگر باران‌های غیرموسم و سیلاب‌های مدهش در مناطقی مانند ایالت سند زراعت را نابود می‌کند. در چنین وضعیتی، دولت کنونی هم به‌ساده‌گی نمی‌تواند وضعیت اقتصادی این کشور پرجمعیت (بیش از ۲۳۴

میلیون) را کنترل کند. دولت کاکر در کنار سایر مشکلات، اکنون با دو مشکل جدی مواجه است که توان مدیریت این وضعیت را ندارد. برای همین، دستاویزهایی را جست‌وجو می‌کند تا با چنگ انداختن به آن، افکار عامه را منحرف کند. یکی از این مشکلات، گرانی است، به‌خصوص گرانی پترول و دیزل. روز جمعه، ۱۵ سپتامبر، دولت آقای کاکر برای دومین بار طی ماه جاری میلادی نرخ پترول و دیزل را افزایش داد. این دولت که به تاریخ اول سپتامبر بهای هر لیتر پترول را ۱۷ روپیه پاکستانی افزایش داده بود، دو هفته بعد ۲۶،۰۲ روپیه بر بهای پترول و ۱۷،۳۴ روپیه بر بهای دیزل افزوده است. در حالی که در دسامبر ۲۰۲۱ بهای یک لیتر پترول ۱۰۹ و بهای یک لیتر دیزل ۱۰۷ روپیه پاکستانی بوده، اکنون با افزایش اخیر بها، هر لیتر پترول در بدل ۳۳۱،۳۸ روپیه و هر لیتر دیزل در برابر ۳۲۹،۱۷ روپیه فروخته می‌شود. اعلام سیاست مهاجرتی دولت کاکر و تعهد به اخراج افغان‌های مهاجر غیرقانونی از پاکستان، درست در فردای افزایش بهای سوخت صورت گرفته است. بنابراین، دولت کاکر برای این‌که از اعتراض احتمالی مردم به افزایش بهای سوخت جلوگیری کند، سیاست مهاجرتی خود را اعلام کرده تا افکار عامه را با آن مصروف کند. افکار عامه در جامعہای سنتی مانند پاکستان، با همین موارد مدیریت هم می‌شود. پس از آن‌که انوارالحق از اخراج مهاجران غیرقانونی سخن گفت، اکنون این موضوع در ایکس (توییتر پیشین) ترند شده است و پاکستانی‌ها از دولت این کشور می‌خواهند که «افغان نکالو، معیشت سنوارو»؛ یعنی افغان‌ها را بیرون کنید و اقتصاد را اصلاح نمایید. این در حالی است که در ماه جاری اعتراض‌های بسیاری در گوشه‌وکنار پاکستان به افزایش بی‌سابقه مصرف برق راه‌اندازی شد. مردم پاکستان ادعا داشتند که با مصرف مشابه برق، اکنون رقم درج‌شده در بل برق تا بیش از سه برابر افزایش یافته، در حالی که در سیاست رسمی دولت در قیمت هر کیلووات برق هم تغییری نیامده است. مردم دولت کاکر را متهم می‌کنند که در بل‌های برق مصارف اضافی را بر آن‌ها تحمیل کرده است.

مشکل دیگر دولت موقت آقای کاکر، مساله انتخابات است. براساس قانون اساسی پاکستان، دولت موقت باید حداکثر تا ۹۰ روز انتخابات را برگزار کند، اما دولت آقای کاکر در همان اول کار از طریق کمیسیون انتخابات اعلام کرد که قادر به برگزاری آن در بازه زمانی مشخص‌شده در قانون اساسی نیست. این تاخیر، هواداران عمران خان را عصبانی کرده است. تاخیر در برگزاری انتخابات می‌تواند سه دلیل عمده داشته باشد. دلیل اول که کم‌تر اهمیت دارد، این است که با تاخیر در انتخابات و به تبع آن تاخیر در تشکیل دولت جدید، عمر زعامت دولت کارکر طولانی‌تر می‌شود. دلیل دوم، سرنوشت عمران خان و حزب او (تحریک انصاف پاکستان) است. خان و حزبش هنوز در بین توده‌های پاکستان محبوب‌اند و این مساله رقیبان انتخاباتی او و جنرالان ارتش را نگران کرده است. آن‌ها تمام تلاش خود را به خرج می‌دهند تا ممانعت قانونی برای اشتراک خان و حزبش در انتخابات آینده دست‌وپا کنند. اگر به چنین دستاویزی نرسند، حداقل بتوانند حزب تحریک انصاف را از هم بپاشانند یا حداقل تضعیف کنند؛ روندی که پس از برکناری خان و آغاز اعتراض او، کلید خورده و تا کنون بسیاری از افراد پرنفوذ از حزب او جدا شده‌اند. دلیل سوم، سرنوشت نواز شریف است. آقای کاکر از سوی شهباز شریف، نخست‌وزیر پیشین و برادر نواز شریف، در توافق با رهبر اپوزیسیون در پارلمان به صدارت رسیده است و اکنون که قرار است نواز شریف به تبعید خود پایان دهد و برای اشتراک در انتخابات آینده وارد پاکستان شود، کاکر خاطر نوازا را رعایت می‌کند. نواز شریف پرونده‌هایی دارد که ممکن به محض ورود به پاکستان، بازداشت شود، بنابراین او در صدد برنامه‌ریزی ورود بی‌درسر است و دولت موقت منتظر روشن شدن سرنوشت او. بنابراین، تاخیر در انتخابات آینده پاکستان، نیز از مواردی است که دولت کاکر به دلیل آن تحت فشار افکار عامه است. انحراف افکار عامه، با اعلام سیاست فشار بر مهاجران افغان عملی می‌شود. در میانه میدان، اکنون مهاجران بی‌پناه افغان چوب سوخت این بازیگران سیاسی شده‌اند.

از رویای داکتر شدن تا تحمل کارهای شاقه در ایران

نرگس دانش‌آموز که در افغانستان توسط حاکمان کنونی به شهروندان درجه چندم تنزل یافته بود، اکنون در ایران نیز درجه چندم است، با این تفاوت که کسی برای کشتنش جنگ‌جو نمی‌فرستد. با این حال، او در سن کودکی، مجبور است از بام تا شام به دنبال لقمه‌ای نان باشد. جو خفقان‌آور طالبانی و وضعیت رقت‌بار اقتصادی او را مجبور کرده است تا با خانواده‌اش به‌گونه قاچاقی وارد ایران شود. او اکنون در کارخانه پلاستیک و بوتل‌سازی کار می‌کند.

کارخانه پلاستیک

درب مکتب‌ها و آموزشگاه‌ها به روی دختران و در کنار آن افزایش فقر اقتصادی، او و خانواده‌اش آواره شده‌اند. نرگس آرزو داشت پس از ختم دوره مکتب، راهی دانشگاه شود و در رشته طب معالجویی درس بخواند و از آن طریق به جامعه و مردمش خدمت کند، اما اکنون تبدیل به کارگر نوجوان روزمزد در ملک بیگانه شده است؛ جایی که در آن روزهای خوش را از یاد برده و از ساعت ۷:۰۰ تا ۶:۰۰ صبح بدون وقفه در کارخانه‌ای کار می‌کند. اکنون همه دغدغه‌اش از زنده‌گی، کسب رضایت صاحب کار و به دست آوردن دست‌مزدش است؛ زیرا او نیز همانند بسیاری از افغان‌های کارگر مقیم ایران، کارت کارگری ندارد. او با هزاران مشقت کار می‌یابد و در آخر نیز به‌آسانی دست‌مزدش را اخذ کرده نمی‌تواند. می‌گوید: «با وجود همه تحقیرهایی که در ایران می‌شویم، باز هم مجبوریم به خاطر زنده ماندن کار کنیم. تمام شب سرپا ایستاده بدون هیچ اعتراض و وقفه‌ای کار می‌کنم تا در آخر صاحب کار پولم را بدون کم کردن یا انکار کردن از پرداخت آن بدهد.» با این که کارش را دوست ندارد، اما مجبور است همه ناهنجاری‌ها را تحمل کند تا در کنار پدر و مادرش کرایه گزاف خانه و پول خوراک‌شان را تامین کنند.

نرگس و خانواده‌اش مجبور می‌شوند به خاطر رهایی از اسارت طالبان، همه دارایی‌شان را فروخته و به قیمت جان‌شان راه پرخطر مهاجرت غیرقانونی را در پیش گیرند تا به زنده‌گی راحت‌تر دست یابند؛ اما اکنون دولت ایران نیز با وضع قوانین سخت‌گیرانه و دست‌وپاگیر علیه مهاجران افغان، هر روز زنده‌گی را برای آن‌ها دشوارتر می‌کند. نظر به قانون جدید آن کشور، همه افغان‌ها مکلف‌اند کارت کارگری اخذ کنند و در مقابل روزها به خاطر گرفتن آن بیچاره شوند و پول تحویل دولت ایران دهند؛ کاری که از عهده بسیاری از افغان‌ها بر نمی‌آید. آنان مجبورند بدون کارت و به‌گونه غیرقانونی در کارخانه‌ها با عذر و زاری کار بیابند و هر نوع رفتار شایسته و ناشایسته صاحب کارشان را تحمل کنند. اکثریت صاحبان کارخانه‌ها از این فرصت پیش‌آمده استفاده کرده و به افغان‌هایی که کارت کارگری ندارند، پس از ساعت‌ها کار دست‌مزد نیز نمی‌دهند؛ زیرا آن‌ها به دلیل نداشتن کارت نمی‌توانند از صاحبان کارشان شکایت کنند. نرگس یکی از این دسته مهاجران افغان در ایران است. او نیز کار می‌کند، اما کارت کارگری ندارد. برای همین، می‌ترسد که پس از ساعت‌ها کار شاقه، صاحب کارش مزدش را ندهد و دست او هم به جایی نرسد.

گوترش:

محرومیت دختران افغان از آموزش نقض غیرقابل توجیه حقوق بشر است

۸ صبح، کابل: آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل متحد، هم‌زمان با دوساله‌گی محرومیت دختران بالاتر از صنف ششم در افغانستان از آموزش می‌گوید که این اقدام طالبان نقض غیرقابل توجیه حقوق بشر است.

گوترش روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، در صفحه ایکس (توییتر سابق) خود نگاشته است که محرومیت دختران از آموزش در افغانستان، صدمه‌های درازمدت به همه کشور وارد می‌کند.

وی افزوده است: «امروز دو سال از ممنوعیت حضور دختران در مکاتب متوسطه و لیسه در افغانستان می‌گذرد. دختران به مکتب تعلق دارند. اجازه دهید دوباره وارد شوند.» طالبان دو سال پیش از امروز دختران بالاتر از صنف ششم را از رفتن به مکتب محروم کرده‌اند.

این گروه می‌گوید که این ممنوعیت دایمی نیست و در صورت فراهم شدن زمینه درست آموزش، دختران بالاتر از صنف ششم دوباره به مکتب برخواهند گشت، اما با گذشت دو سال از محرومیت دختران از حق آموزش در افغانستان، ظاهراً طالبان کاری در بخش فراهم‌سازی زمینه آموزش به آنان نکرده‌اند. این در حالی است که پیشتر نهاد زیر نام آموزش منظر نمی‌ماند (EWC) نیز در اعلامیه‌ای خواستار لغو فوری ممنوعیت آموزش دختران در افغانستان شد. این نهاد از جامعه جهانی نیز خواسته که در این مورد تلاش کنند.

حمله راکتی بر یک پایگاه طالبان در پروان؛ جبهه آزادی سه جنگ‌جوی طالبان کشته شدند

۸ صبح، پروان: منابع محلی از حمله راکتی بر یک پایگاه طالبان در پروان خبر می‌دهند. دست‌کم سه تن از باشندگان محل در صحبت با روزنامه ۸ صبح تایید کردند که این حمله حوالی ساعت ۱:۳۰ یکشنبه‌شب، ۲۶ سنبله، بالای قرارگاه طالبان در منطقه دوسرکه ولسوالی بگرام انجام شده است. مسوولیت این حمله را جبهه آزادی افغانستان بر عهده گرفته است.

هرچند منابع محلی می‌گویند که این راکت در محوطه قرارگاه نظامی طالبان برخورد کرده و تلفاتی در پی ندارد، اما جبهه آزادی افغانستان با نشر خبرنامه‌ای مدعی شده است که در نتیجه این حمله دست‌کم سه جنگ‌جوی طالبان کشته و دو تن دیگر شان زخمی شده‌اند.

در خبرنامه آمده است درگیری میان نیروهای این جبهه و طالبان یک ساعت ادامه داشت و در آن از سلاح‌های سبک‌وسنگین استفاده شده است. بر بنیاد خبرنامه، در این حمله دو عراده رنجر طالبان نیز تخریب شده است. طالبان تا کنون در این مورد چیزی نگفته‌اند. گفتنی است که نیروهای جبهه آزادی شام‌گاه شنبه، ۵ سنبله، نیز بالای یک پاسگاه طالبان در ولسوالی دولت‌شاه لغمان حمله کرده‌اند.

افغان‌هایی که بنا بر هر دلیلی کارت گرفته نمی‌توانند، از نظر دولت ایران به‌گونه غیرقانونی کار می‌کنند. این امر نرگس را وا داشته است تا هیچ‌گاهی با صاحب کارش مجادله و گفت‌وگو نکند و سرپا گوش به فرمان او باشد. او کارهای پرمشقت را بدون هیچ اخمی بر پیشانی انجام می‌دهد: «در کارخانه صاحب کار و دیگر ایرانی‌های کارگر، ما را افغانی صدا کرده و کارهای طاقت‌فرسا را برعهده ما به‌خصوص پسرهای افغان می‌گذارند. آنگاه هیچ‌کدام ما حق اعتراض نداریم. اگر اعتراض کنیم، چون اکثریت کارت کارگری نداریم، فوراً ما را از کار بیرون می‌کنند و در آخر معاش هم نمی‌دهند؛ چون سرکارگر می‌داند که در جایی شکایت کرده نمی‌توانیم.»

کار زیاد، مزد کم و به نام افغان توهین و تحقیر شدن، گاهی او را به ستوه می‌آورد. در آن حالات، به حال خودش دل می‌سوزاند و زارزار گریه می‌کند و به سرنوشتی که طالبان آنان را دچارش کرده‌اند، لعنت می‌فرستد.

طالبان سبب شده‌اند تا او از همه رویاهایش دست بردارد و انرژی‌اش را صرف کارهای شاقه در ملک بیگانه کند. هر روز بر طول و عرض ناچاری و بدبختی‌اش افزوده می‌شود. او و خانواده‌اش برای نجات از زیر پرچم استبداد طالبان، پا به فرار گذاشته‌اند، به امیدی این‌که در جایی بهتر آشیانه خود را دست‌وپا کنند؛ اما انگار ملک بیگانه نیز رحمی به حال کسانی که زخمی و افسرده، زادگاه‌شان را ترک کرده‌اند، ندارد. روزگار گویا قرار نیست رخ خوشش را به نرگس و خانواده او نشان دهد. فرار از زیر سلطه گروه طالبان و نه گفتن به استیلاچی چنین گروهی، آنان را به آواره‌گی کشانده است و آواره‌گی و مهاجرت هم به آنان زنده‌گی قابل قبولی را هدیه نداده است. گویا مشقت‌های زنده‌گی، همراه همیشه‌گی خانواده نرگس و هزاران خانواده دیگر است.

روایه‌های نرگس خیلی بلند بود. حتا به ذهنش نمی‌رسید که او قلم و کتابش را کنار می‌گذارد و به خاطر به دست آوردن مقداری پول ناچیز، منت می‌کشد و خوار می‌شود. او دوست داشت داکتر شود و از آن طریق دستگیر خانواده و مردم جامعه‌اش شود، اما حضور یک‌باره‌گی طالبان همه آن رویاهای زیبا را نابود کرده و او را راهی کشوری می‌کند که جز کارگری، حق ادامه تحصیل و انتخاب حرفه دیگری را ندارد. این همه ناچاری و بدبختی سبب شده است تا او زانوی غم بغل کند و رویاهای از دست رفته‌اش را به تماشا بنشیند. حضور مجدد گروه طالبان در راس قدرت، طنابی از ناامیدی را بر گلوئی او انداخته است و کم‌کم در حال خفه کردن اوست.

نرگس از همه دانش‌آموزان دختر که در افغانستان باقی مانده‌اند، می‌خواهد تا در برابر محدودیت‌های طالبان مقاومت کنند و کشور را به قصد ایران و یا کشورهای پالیسی سخت‌گیرانه و ظالمانه علیه مهاجران افغان دارند، ترک نکنند. او از هم‌جنسان خود نیز می‌خواهد تا رویاهای او را دنبال کنند، درس بخوانند و داکتران خوب در جامعه شوند. آرزویش این است تا افغانستان از دست طالبان رها شود و همه بار دیگر به کشور خود برگردند. این آرزوها اما زمانی محقق خواهد شد که دیگر طالبان حاکم سرزمینی به نام افغانستان نباشد. تا طالبان حاکمیت دارند، یا آموزش دختران منع خواهد ماند یا آموزش طالبانی خواهد شد.

محرومیت دوساله دختران؛

آیا آموزش هنوز مفید است؟

کچ محمدعلی نظری

**طالبان در دانشگاه‌ها
ملاهای افراطی خود را
به‌عنوان رییس، معاون و
حتا استاد مقرر کرده‌اند.
آن‌ها پیوسته تلاش
می‌کنند دانشجویان را
افراطی و طالبانی تربیت
کنند. همین دیروز در
«دانشگاه» هرات مسابقه
«امارت‌شناسی» برگزار
کرده بودند که برخی از
جوانان دانشجو در آن
مسابقه اشتراک داشتند.**

بیش‌تر به کشور وارد می‌کند یا نسل افراط‌گرا و احتمالاً تروریست؟ در چنین وضعیتی، سخن از سود آموزش کم‌تر است. مردم به این می‌اندیشند که کدام یک آسیب کم‌تری دارد.

پیش از آن که طالبان به قدرت برگردانده شوند، به این گروه اطمینان‌هایی در این مورد داده شده بود. بنابراین، طالبان خود را حاکمان بعدی کشور می‌دانستند و به همین دلیل از همان زمان برای طالبانی کردن جامعه برنامه می‌ریختند. آن‌ها به این نتیجه رسیده بودند که سقوط امارت اول‌شان، به دلیل این بود که جامعه این گروه راه همراهی نمی‌کرد. ۵۲-B آمریکا یک رخ شکست سریع رژیم طالبان بود و رخ دیگر آن جبهه متحد و نیروهایی که در جنوب و شرق کشور علیه این گروه سلاح گرفتند و آن سقوط سریع را رقم زدند. مردم عام افغانستان نیز هیچ تعلق خاطری به طالبان نداشتند و از این گروه بیزار بودند، بنابراین هیچ حمایتی از آن‌ها نکردند. این عوامل، سقوط سریع طالبان را رقم زد. این گروه بر چنین امری واقف است. برای این که بار دیگر چنین اتفاقی نیفتد و سقوط پرستی را تجربه نکنند، آن‌ها استراتژی طولانی‌مدتی را روی دست گرفته‌اند که طالبانی کردن جامعه است. این استراتژی از طریق رسانه و مکتب پیاده‌سازی می‌شود. رسانه‌ها، به‌خصوص رسانه‌های دیداری که در امارت اول طالبان نمادهای شیطانی و کفری بودند و باید نابود می‌شدند، این بار با قوت تمام توسط طالبان برای تطبیق این استراتژی به کار گرفته

پس از آن که طالبان از تغییر در نصاب معارف و تحصیلات عالی سخن گفتند و کمیته‌هایی را برای این کار توظیف کردند، این سوال پیش آمد که آیا آموزش در رژیم طالبان هنوز می‌تواند مفید باشد یا نه. در آغاز با توجه به این که هنوز در نصاب‌ها تغییراتی نیامده بود و مضمون‌ها هم مثل گذشته تدریس می‌شد، طرح چنین سوالی با تردید همراه بود. این تردید، از گذشته طالبان می‌آمد؛ از امارت اول این گروه که دروازه‌های مکاتب و دیگر مراکز آموزشی به روی دختران و بسیاری از پسران بسته بود، معلمان زن خانه‌نشین بودند و طالبان مدرسه‌سازی می‌کردند. این تردید از محلاتی می‌آمد که در اواخر جمهوری، در کنترل طالبان درآمده بود و این گروه در آن محلات مکاتب را آتش می‌زد و انفجار می‌داد و مردم را به دوری از آموزش مدرن ترغیب می‌کرد. این تردید در نهایت از دوحه می‌آمد؛ جایی که تبلیغی گسترده نشر می‌کرد و از تغییر طالب سخن می‌گفت و وعده‌هایی از مذاکره‌کننده‌گان این گروه در مورد رعایت حقوق انسانی مردم افغانستان می‌خواست بگیرد. اکنون که در دوساله‌گی محرومیت دختران از آموزش قرار داریم، این سوال جدی‌تر مطرح می‌شود. حالا مردم می‌پرسند: آیا آموزش با کریکولم طالبانی و استادان طالب می‌تواند مفید باشد؟ آیا بسته بودن دروازه‌های مکاتب و دانشگاه‌ها ضررش زیاد است یا باز بودن آن‌ها؟

اگر در جامعه‌ای غیر از افغانستان زیر کنترل طالبان قرار می‌داشتیم، نه چنین پرسش‌هایی طرح می‌شد و نه طرح آن منطق داشت. آموزش در همه گوشه‌وکنار دنیا پسندیده، ضروری و واجب بوده و سنگ‌بنای توسعه است و بنابراین کسی به سبک‌وسنگین کردن آن نمی‌پردازد تا ببیند خوبی‌اش سنگین‌تر است یا بدی‌اش. در همه جای دنیا، حق آموزش به رسمیت شناخته می‌شود و به آن احترام می‌گذارند. این که کسی حق نداشته باشد چیزی بیاموزد، تنها در جزیره جداافتاده‌ای به نام افغانستان صورت عینی یافته است. در افغانستان امروزی که طالبان همه چیز را در کنترل دارند، این سوال‌ها بسیار جدی‌اند؛ چرا که طالبان آموزش را ایدیولوژیک کرده‌اند و هنوز پیوسته تلاش می‌کنند آن را ایدیولوژیک‌تر کنند و علم را به ضد علم تبدیل نمایند. با ایدیولوژیک شدن آموزش، آن هم توسط گروهی افراطی مانند طالبان، افراطیت به خانه‌خانه مردم راه می‌یابد و نسل جدید را هدف قرار می‌دهد. به افراطیت کشانده شدن نسل جدید، بهایی است که باید در بدل آموزش پسران در مراکز تحت کنترل طالبان و با نصاب طالبانی بپردازند. این سوال، در همین‌جا معنا دارد: نسل بی‌سواد آسیب

حدی با این گروه همراهی کند.

بنابراین، طالبان در دانشگاه‌ها ملاهای افراطی خود را به‌عنوان رییس، معاون و حتا استاد مقرر کرده‌اند. آن‌ها پیوسته تلاش می‌کنند دانشجویان را افراطی و طالبانی تربیت کنند. همین دیروز در «دانشگاه» هرات مسابقه «امارت‌شناسی» برگزار کرده بودند که برخی از جوانان دانشجو در آن مسابقه اشتراک داشتند. حتا تصور است دشوار است که کسی امارت این گروه را چنان‌چه هست معرفی بتواند، زیرا در آن صورت سر از شکنجه‌گاه‌های این گروه درخواهد آورد. حتا اگر از نسبت طالبان با آموزش در این مسابقه پرسیده شده باشد، دانشجویان حتما نوشته‌اند که طالبان از حق آموزش به‌صورت کامل دفاع و حمایت می‌کنند و حق آموزش دختران را به رسمیت می‌شناسند. شاید پس از هر حقی، یک پسوند «اسلامی» اضافه کرده باشند. بنابراین، آن چه توسط استادان طالب در دانشگاه‌ها تدریس می‌شود، با خود هم صادق نیست. آموزشی که کسی در روند آن نتواند واقعیت‌ها را بیان کند، عمل نیست، بلکه ضد علم است. جایی که آدم در آن علم شناسایی «امارت» را بیاموزد، ولی «امارت واقعی» را در پاسخ سوال معرفی نتواند، نامش هرچه باشد، دانشگاه نیست.

اکنون که دختران بالاتر از صنف ششم کاملاً از آموزش محروم‌اند، پسران بسیاری نیز به دلایل مختلف از جمله فقر از این حق محروم شده‌اند. پسرانی که در دانشگاه‌ها آموزش می‌بینند، هنوز می‌توان به آن‌ها دل خوش بود، زیرا نصاب آموزشی دانشگاه‌ها و مکاتب تا حال کاملاً طالبانی و ایدیولوژیک نشده است. از سویی، تعداد زیادی از استادانی که به آموزش و علم تعهد دارند، هنوز در مکاتب و دانشگاه‌ها هستند و کاملاً تصفیه نشده‌اند. با این حال، به نظر نمی‌رسد که طالبان دست از ایدیولوژیک‌سازی بیش‌تر نصاب آموزشی در دانشگاه‌ها و مکاتب بردارند. اگر این گروه همچنان به تطبیق استراتژی طالب‌سازی و افراطی‌سازی جامعه ادامه دهد، آن زمان باید به‌جد به سوال‌هایی که در آغاز این یادداشت مطرح شد، اندیشید. در آن صورت، باید این گفتمان که آموزش زیر سلطه طالبان هنوز می‌تواند مفید باشد یا نه، تقویت شود و سود و ضرر چنین آموزشی محاسبه گردد.

۱. متقی در آن زمان وزیر معارف طالبان بوده است.

می‌شوند. در فاصله امارت اول و امارت دوم طالبان، گرفتن عکس «زنده‌جان» حرمتش را از دست داده است و حرام‌هایی حلال و حرام‌هایی حرام شده‌اند. بنابراین، آن‌ها از همان آغاز کمیته‌ای را برای تغییر نصاب معارف توظیف کرده بودند تا «خون و خشونت» را به کتاب‌ها برگردانند و آموزش را خشن و افراطی بسازند. براساس گزارش روزنامه ۸صبح، آن کمیته در ماه قوس ۱۳۹۹ به کارش پایان داده و گزارش خود را به رهبری طالبان پیش کش کرده است. شرح مفصل آن چه قرار است در نصاب طالبانی وارد شود را در این‌جا می‌توانید بخوانید.

گروه طالبان در امارت اول خود نیز متوجه شده بود که از سوی جامعه همراهی نمی‌شود. برای همین، در مقیاس کوچک‌تر اقداماتی را روی دست گرفته بود که نتیجه‌بخش هم نبود. وحید مزده که در امارت اول طالبان مامور وزارت خارجه این گروه بود، در کتابش می‌نویسد: «ملا امیرخان متقی^۱ در ساختمان علوم اجتماعی نزدیک پلی‌تکنیک کابل مدرسه بسیار بزرگی به نام «مدرسه فاروقیه» را اساس گذاشت و یک نفر پاکستانی را به‌حیث سرمدرس در آن‌جا مقرر نمود تا شیوه تدریس به‌شکل مدارس پاکستانی عملی گردد.» (افغانستان و پنج سال سلطه طالبان، ص ۱۱۵) شیوه تدریس مدارس پاکستانی، ملغمه‌ای از آموزش علوم دینی و تاکتیک‌های جنگ چریکی است. طالبان از مدرسه‌های دینی افغانستان نیز چنین انتظاری دارند. مزده در ادامه می‌نویسد: «توجه به مدارس دینی یا ساختن مدارس، یک هدف عمده را دنبال می‌کرد و آن تربیت طالبان به منظور جنگ بود. زمانی که تهدیدات آمریکا برای حمله به افغانستان آغاز شد، از شاگردان مدرسه فاروقیه خواستند تا برای جنگ به سنگر بروند. شاگردان مدرسه را رها کردند و همه فراری شدند.» (همان) مکتبی که نصاب آن جنگ‌جوی آماده مرگ تربیت نکند و مدرسه‌ای که انتحاری تحویل این گروه ندهد، طالبان را به هدف‌شان نزدیک نمی‌کند. این گروه از سوی جامعه‌ای که در آن آموزش مدرن و غیرایدیولوژیک وجود داشته باشد و همه بتوانند زن و مرد از حق آموزش برخوردار باشند و آزادی اندیشه داشته باشند، همراهی نمی‌شود. جامعه‌ای که از نیروهای دموکرات خالی شده باشد و افراد تحصیل‌یافته آن از مدارس طالبانی و مکتبی بیرون شده باشند که نصاب طالبانی دارد، ممکن است تا

ای‌دبلیوسی خواستار لغو ممنوعیت آموزش دختران در افغانستان شد

شده است.

ای‌دبلیوسی، روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، در اعلامیه‌ای گفته است که جهان باید برای دسترسی دختران افغان به آموزش اقدام فوری کند.

۸صبح، کابل: هم‌زمان با دو ساله‌گی محرومیت دختران بالاتر از صنف ششم در افغانستان از آموزش، نهاد جهانی تحت نام آموزش منتظر نمی‌ماند (EWC)، خواستار لغو فوری ممنوعیت آموزش دختران در کشور

ویژه سازمان ملل متحد در بخش آموزش و برخی نهادهای دیگر مدافع حقوق آموزش، کارزار جهانی را به‌هدف رساندن صدای دختران افغان محروم از آموزش راه‌اندازی کرده است.

در اعلامیه همچنان آمده است: «ما باید اطمینان حاصل کنیم که از طریق آموزش، هر دختر در افغانستان بتواند از تاریکی‌ها بیرون بیاید تا بتواند به آینده‌ای روشن‌تر که هر افغان شایسته آن است، کمک کند.»

افغانستان تنها کشوری در جهان است که دختران در آن حق آموزش محروم هستند. طالبان پس از تسلط دوباره‌شان بر افغانستان، دختران بالاتر از صنف ششم را از رفتن به مکتب ممنوع کردند. در کنار این سال گذشته حق تحصیل نیز از زنان و دختران افغان از سوی این گروه گرفته شد. با گذشت دو سال از ممنوعیت آموزش و تحصیل دختران در افغانستان از سوی طالبان، اما این گروه می‌گوید که این ممنوعیت دایمی نیست.

این نهاد بین‌المللی می‌گوید که محرومیت از آموزش و تحصیل دختران نقض حقوق جهانی بشر است. اعلامیه تصریح کرده است: «در مجموع ۸۰ درصد از دختران افغان در سن مکتب در حال حاضر از آموزش بازماندند. ۲.۵ میلیون دختر از حق آموزش خود محروم هستند و این حق ذاتی انسانی آنها.»

ای‌دبلیوسی، از طالبان می‌خواهد تا هرچه زودتر زمینه آموزش دختران بالاتر از صنف ششم در افغانستان را فراهم کنند.

در این اعلامیه همچنان آمده است که این نهاد بین‌المللی، در کنار دختران افغانی که برای دسترسی به حق آموزش صدا بلند می‌کنند، ایستاده است. به گفته ای‌دبلیوسی، این نهاد در همکاری با فرستاده

دانش آموزان بازمانده از مکتب...

دیگر وجود ندارد.»

آنتونیو گوتش، دبیرکل سازمان ملل متحد، نیز در دوساله‌گی محرومیت دختران از مکاتب در افغانستان گفته است که این محرومیت نقض غیرقابل توجیه حقوق بشر است. او روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، در پیامی در ایکس نوشته است: «این یک نقض غیرقابل توجیه حقوق بشر است که صدمات طولانی مدتی را به کل کشور وارد می‌کند. دختران به مکتب تعلق دارند. اجازه دهید دوباره وارد شوند.»

همزمان سازمان عفو بین‌الملل به مناسبت این روز می‌گوید که رویاها و آینده هزاران دختر در افغانستان در خطر است. این نهاد با انتشار پستی در پلتفرم ایکس نوشته است که با گذشت دو سال از ممنوعیت آموزش دختران، وضعیت هیچ تغییری نکرده است.

صندوق ملل متحد زیر نام «آموزش منتظر نمی‌ماند» همچنان از طالبان خواسته است که محدودیت‌های تحصیلی دختران را رفع کند. این صندوق در اعلامیه‌ای اعلام کرد که ۸۰ درصد دختران افغان که تعداد آنان ۲.۵ میلیون نفر است، از تحصیل محروم شده‌اند. سازمان عفو بین‌الملل گفته است که بین سال‌های ۲۰۰۱ تا ۲۰۲۱ میلادی میلیون‌ها دختر در افغانستان به مکتب می‌رفتند و رویای داکتر شدن، معلم شدن، روزنامه‌نگار شدن، دانشمند شدن و متخصص شدن در رشته‌هایشان را در سر می‌پروراندند.

این نهاد اما گفته است که امروز به دلیل این‌که افغانستان تنها کشور جهان است که به دختران اجازه آموزش بالاتر از دوره ابتدایی را نمی‌دهد، این دختران مجبور شده‌اند که در خانه بنشینند. عفو بین‌الملل تصریح کرده است که طالبان به رغم وعده‌هایشان، به محروم کردن دختران از حق آموزش و همچنان آزار و اذیت جنسی آن‌ها ادامه داده‌اند. این سازمان خواستار پاسخگویی طالبان در مورد محروم کردن دختران از حق آموزش شده است.

هر چند مقام‌های طالبان همواره گفته‌اند که محدودیت‌های تحصیل دختران موقتی است، اما پس از گذشت دو سال از تعطیلی مکاتب دخترانه، تاریخ دقیق رفع محدودیت‌های تحصیل دختران را اعلام نکرده‌اند. سراج‌الدین حقانی، سرپرست وزارت داخله طالبان، چندی پیش در ولایت هرات و ندامحمد ندیم، سرپرست وزارت تحصیلات عالی آنان، یک هفته پیش در گفت‌وگو با تلویزیون ملی تحت کنترل طالبان گفتند که رفع ممنوعیت تحصیل دختران به زمان نیاز دارد و آن‌ها از مردم خواستند که صبور باشند.

با این‌همه، تصمیم‌گیرنده‌هایی در مورد حدود ۵۰۰ فرمائی که زنان و دختران را از فضای عمومی منع و خانه‌نشین ساخته، رهبر «تندرو» طالبان در قندهار است که تا کنون حتا یک دستورالعمل را برنگردانده است.

یلدا فروتن، دانش‌آموز صنف یازدهم یکی از مکاتب دولتی شهر کابل، کشورهای جهان را به «بی‌میلی» در خصوص وارد کردن فشار بر طالبان متهم می‌کند. او در صحبت با روزنامه ۸ صبح می‌گوید: «دو سال از آموزش دور مانده‌ایم، دو سال غم و حسرت خورده‌ایم، اما هیچ کس به خواسته‌های ما توجه نمی‌کند. جامعه جهانی فقط در این مدت اعلامیه‌های پیهم صادر کرده، اما اراده جدی برای فشار وارد کردن بالای طالبان ندارد.» وی اضافه کرد: «اگر دروازه مکاتب هم باز شود، این دو سال را چگونه و کی جبران خواهد کرد؟ دو سال است که یک گروه تروریستی را حاکم ساخته‌اند و زنان و دختران را از تمام حقوق انسانی و اسلامی‌شان محروم ساخته‌اند.»

زینب، دانش‌آموز صنف دوازدهم یکی از مکاتب ولایت پروان، نیز خواستار بازگشایی هرچه زودتر دروازه‌های دانشگاه‌ها و مکاتب به روی دختران بالاتر از صنف ششم است. زینب به ۸ صبح گفت: «اگر بالای طالبان فشار جدی وارد نشود، مطمئن باشید که مثل این دو سال، سال‌های دیگر هم خواهد گذشت؛ اما این گروه دروازه مکاتب را باز نخواهد کرد. با آن هم از کشورهای جهان که همیشه داد از حمایت از حقوق بشر می‌زنند، می‌خواهیم که طالبان را وادار بسازند تا محدودیت‌هایشان علیه زنان را رفع کنند و اجازه دهند که درس بخوانیم.»

در همین حال، شماری از فعالان حقوق زن در واکنش به بسته ماندن دروازه‌های مکاتب به روی دختران بالاتر از صنف ششم، می‌گویند که در دو سال گذشته «وجدان‌های جهانیان» خوابیده است. مونسه مبارز، یکی از زنان معترض و فعال حقوق زن، در صحبت با روزنامه ۸ صبح گفت که کشورهای جهان در این مدت به جای فشار بر طالبان، «سیاست تعاملی‌شان» بیش‌تر شده است. مبارز تصریح کرد: «دو سال از آغاز یک جنایت بشری علیه زنان افغانستان گذشت. از طالب جنایت‌کار توقعی نداریم، ولی دو سال از خاموشی وجدان جهانیان - آنانی که داعیه‌داران عدالت و برابری هستند و ارزش‌های حقوق بشری را در جهان پاسداری می‌کنند - هم سپری شده است.» او اضافه کرد:

«در این دو سال فشار و عمل جهانیان از حد اعلامیه‌ها بالاتر نرفت و سیاست تعاملی‌شان با طالبان بیش‌تر و بیش‌تر شد. جهان دیگر نه چشم بینایی دارد که مردم افغانستان را ببیند و نه گوش شنوایی و نه هم وجدان بیداری در سیاست‌های جهانی آنان وجود دارد.»

خانم مبارز خواستار بسیج شدن مردم افغانستان در برابر طالبان شد. وی افزود: «طرف دیگر قضیه مردم و زنان قربانی شده افغانستان هستند. اگر مردم بخواهند که یک تغییر را از درون رقم بزنند، جز این‌که بسیج شوند و قیام ملی را راه‌اندازی بکنند، راهی

تبادل زندانیان میان تهران و واشنگتن؛ ترمپ: بایدن احمق است

دونالد ترامپ در واکنش به تبادل زندانیان میان تهران و واشنگتن و آزادسازی شش میلیارد دالر پول مسدود شده ایران، جو بایدن، رئیس‌جمهوری آمریکا را احمق خطاب کرده است.

سایت خبری نیوزمکس، دوشنبه‌شب، ۱۸ سپتامبر، گزارش داده که دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور پیشین آمریکا، در شبکه اجتماعی تروث خود بایدن را مورد انتقاد قرار داده است.

ترمپ افزوده است: بایدن یک احمق تمام و کمال است که برای آزادی پنج شهروند آمریکایی شش میلیارد دالر پرداخت کرد در حالی که ایران برای آزادی پنج شهروند خود هیچ پولی پرداخت نکرد.»

دونالد ترامپ تصریح کرده که آمریکا در حال حاضر به مایه خنده جهانیان تبدیل شده است.

وی همچنان تصریح کرده است: «من ۵۸ زندانی را از کشورهای مختلف از جمله کوریا شمالی به خانه آوردم و هیچ‌وقت در این راه پولی پرداخت نکردم.»

به باور وی، آزادسازی شش میلیارد دالر پول مسدود شده ایران در ازای رهایی پنج زندانی آمریکایی، زمینه

گروگان‌گیری شهروندان این کشور را بیشتر خواهد کرد.

پیشتر رسانه‌های بین‌المللی گزارش دادند که شش میلیارد دالر پول مسدود شده ایران به بانک‌های قطر منتقل شده است.

پنج زندانی آمریکایی و دو عضو خانواده آنها که در زندان‌های ایران به سر می‌بردند نیز توسط یک هواپیما قطری به دوحه انتقال داده شده‌اند. همچنان پنج زندانی ایرانی در آمریکا که براساس این توافق آزاد شدند، تنها دو تن آنها حاضر شده به کشورشان برگردند. در همین حال، جو بایدن، ضمن استقبال از آزاد شدن زندانی‌های آمریکایی از زندان‌های ایران، تحریم‌هایی را علیه محمود احمدی‌نژاد، رئیس‌جمهور پیشین و وزارت اطلاعات ایران به دلیل «بازداشت‌های غیرقانونی» اعلام کرد.

به‌رغم این‌که وزارت خارجه ایران ادعا می‌کند که پول آزاد شده در اختیار تهران قرار گرفته است، اما مقام‌های آمریکایی می‌گویند که ایران از این پول تنها در مقاصد بشردوستانه استفاده کرده می‌تواند.

جسد بی‌سریک شهروند افغانستان در پاکستان یافت شد

که در معدن زغال‌سنگ مالیزی کار می‌کرد. مشخص نیست این رویداد چگونه و توسط چی کسانی صورت گرفته است.

یک افسر ارشد پولیس گفته است: «ما در حال بررسی قتل غم‌انگیز هستیم.»

طالبان تا کنون در این مورد چیزی نگفته‌اند. گفتنی است که این چنین رویدادها در پاکستان بی‌سابقه می‌باشد.

۸ صبح، کابل: بر بنیاد گزارش‌ها، جسد بی‌سر یک شهروند افغان که معدنچی بود در بلوچستان پاکستان پیدا شده است.

روزنامه دان روز دوشنبه، ۲۷ سنبله، گزارش داده که این جسد در منطقه دوکی بلوچستان پس از اطلاع باشنده‌گان محل توسط نیروهای امنیتی پاکستان پیدا شده است.

هویت این فرد سیف‌الله عنوان شده و گفته شده است

خواست اردوغان از ماسک؛ فابریکه موترهای برقی در ترکیه ساخته شود

قرار است اردوغان فردا (سه‌شنبه) در مجمع عمومی سازمان ملل متحد سخنرانی کند.

این در حالی است که در کنار اردوغان، امانویل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه و پدرو سانچز، نخست‌وزیر اسپانیا نیز درخواست‌های مشابهی از مالک شبکه اجتماعی ایکس داشته‌اند.

رجب طیب اردوغان، رئیس‌جمهور ترکیه از ایلان ماسک، میلیاردر آمریکایی و مالک شرکت تسلا خواسته است تا کارخانه بعدی این شرکت را در ترکیه راه‌اندازی کند.

خبرگزاری آناتولی روز دوشنبه، ۱۸ سپتامبر، گزارش داده است که اردوغان با ماسک در شهر نیویارک دیدار کرده و از او خواست تا هفتمین کارخانه موترهای برقی خود را در ترکیه بسازد.

اردوغان که برای شرکت در نشست سالانه مجمع عمومی سازمان ملل متحد به نیویارک سفر کرده، در گذشته نیز در ترکیه و همچنین در حاشیه نشست‌های بین‌المللی با ماسک گفت‌وگو کرده است.

محمدعلی نظری، مقیم مهران

رضا مرادی

Info@8am.media

Shaparsepehr@gmail.com ۰۷۸۸۷۸۷۹۹۹ - ۰۷۰۰۱۷۵۵۱۰

صندوق پستی ۰۲۵-۰۳۸، پسته‌خانه مرکزی، کابل، افغانستان

ویراستاران:

صفحه آرایی:

پذیرش مقالات:

پذیرش اعلان:

نشانی پستی:

Sanjar.sohail@8am.media سنجر سهیل

Mohammad.moheq@8am.media محمد محق

Hasib.bahesh@8am.media حسیب بهش

محمد نوید جويا

امین کاوه

صاحب امتیاز:

مدیرمسول:

سر دبیر:

دبیر تولید:

خبرنگار ارشد:

روایت دیروز، آینه امروز، نوید فردا

Publisher:

Sanjar Sohail, Sanjar.sohail@8am.media

Editor-in-Chief:

Mohammad Moheq

Mohammad.moheq@8am.media

Facebook.com/8am.media

Youtube.com/HashteSubhdaily

Twitter.com/@Hashtesubhdaily

instagram.com/8am.media_official

www.8am.media

کریستیانو رونالدو، مهاجم باشگاه النصر همراه با یارانش برای حضور در بازی در برابر تیم پرسپولیس به ایران رسیدند. هوپیمای آنان روز دوشنبه، ۱۸ سپتامبر، در تهران، پایتخت ایران نشست کرد. همزمان با رسیدن این بازیکنان به تهران، مسوولان باشگاه پرسپولیس از رونالدو با دادن قالبین پذیرایی کرده‌اند. در همین حال تصاویر منتشر شده در رسانه‌های ایرانی استقبال گرم رونالدو توسط هوادارانش را نشان می‌دهد. تیم النصر قرار است امشب (سه‌شنبه، ۱۹ سپتامبر) در لیگ قهرمانان فوتبال آسیا در برابر تیم فوتبال پرسپولیس بازی کند.

امریکا خواستار حفظ روابطش با چین شد

دوشنبه، ۱۸ سپتامبر، در نیویورک صورت گرفته است. براساس اعلامیه‌ای این وزارت، بلینکن در ملاقاتش با ژنگ، خواستار ادامه گفت‌وگو میان واشنگتن و بیجینگ شده است.

وزیر خارجه امریکا در این مورد گفته است: «فکر می‌کنم این یک اتفاق خوب است و ما این فرصت را داریم تا برای تحکیم تعاملاتی که به تازه‌گی در سطح بالا میان مقام‌های این دو کشور صورت گرفته، تلاش کرده و اطمینان حاصل کنیم که ارتباطات باز میان واشنگتن و بیجینگ حفظ و تداوم یابد.» این دیپلمات ارشد امریکا همچنان تصریح کرده است که مقام‌های دو کشور باید روابط خود را مسوولانه‌تر مدیریت کنند.

در همین حال، معاون رییس جمهور چین، در ملاقاتش با وزیر خارجه امریکا گفته که در حال حاضر روابط میان

بیجینگ و واشنگتن از اهمیت خاصی برخوردار است. وی خاطرنشان کرده است: «در شرایط کنونی، جهان به یک چین و امریکای سالم نیاز دارد و روابط نیک میان این دو کشور، نه تنها برای خود آنها بلکه برای جهان سودمند است.»

این مقام چین افزوده که برای رفع چالش‌های پیش آمده میان بیجینگ و واشنگتن، دو طرف در گفت‌وگوهای شان صادق باشند.

این دیدار در حالی صورت می‌گیرد که چند پیش، مقام‌های امریکایی هشدار دادند که در صورت حمله نظامی چین یا هر کشور دیگر بر تایوان، با پاسخ شدید واشنگتن روبه‌رو خواهد شد.

تنش‌ها میان امریکا و چین بر سر مسأله تایوان و دریای جنوبی چین، در سال‌های اخیر افزایش یافته است.

آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه امریکا، در حاشیه مجمع عمومی سازمان ملل متحد با هان ژنگ، معاون رییس جمهور چین، دیدار کرده است.

وزارت امور خارجه امریکا اعلام کرده که این دیدار روز

پاکستان بار دیگر ارسال سلاح به اوکراین را رد کرد

دولت پاکستان گزارش‌ها در مورد ارسال سلاح به اوکراین در ازای دریافت وام از صندوق بین‌المللی پول را رد کرده است.

د نیز انتزیشنال دوشنبه‌شب، ۱۸ سپتامبر، به نقل از سخنگوی وزارت امور خارجه پاکستان گزارش داده که ادعای ارسال سلاح از این کشور به اوکراین، یک داستان ساخته‌گی و بدوراز واقعیت است.

ممتاز زهرا، سخنگوی وزارت خارجه پاکستان، گفته که اسلام‌آباد سیاست بی‌طرفی خود را در جنگ روسیه و اوکراین حفظ می‌کند.

خانم زهرا افزوده است: «قرارداد از پیش تعیین‌شده صندوق بین‌المللی پول برای اعطای وام به پاکستان با موفقیت میان دو طرف برای اجرای اصلاحات اقتصادی دشوار اما اساسی مذاکره شد، بناء دادن هر رنگ دیگری به این توافق، غیرصادقانه است.»

پیشتر یک رسانه امریکایی مدعی شده که پاکستان در همکاری با امریکا در ازای دریافت وام از صندوق بین‌المللی پول (IMF)، به اوکراین سلاح ارسال کرده است.

سایت خبری اینترسپت روز یکشنبه، ۱۷ سپتامبر، به نقل از منابع خود گزارش داد که واشنگتن با ابزار قرار دادن بحران اقتصادی، پاکستان را مجبور کرده که در ازای توافق صندوق بین‌المللی پول مبنی بر پرداخت وام به این کشور، به اوکراین اسلحه ارسال کند.

به نوشته این رسانه، توافق صندوق بین‌المللی پولی مبنی بر پرداخت وام به اسلام‌آباد، سبب تعویق برگزاری انتخابات سراسری در پاکستان و سرانجام بازداشت عمران خان، نخست‌وزیر سابق این کشور شد.

اینترسپت تصریح کرده است: «این معامله از تابستان ۲۰۲۲ تا بهار ۲۰۲۳ صورت گرفت و بازیگران آن افراد خاص سیاسی و نظامی در پاکستان هستند که تا حدودی از دید مردم پنهان بوده‌اند.»

به نوشته این رسانه، از زمان برکناری عمران خان، پاکستان به‌عنوان یک حامی مهم امریکا در جنگ اوکراین مبدل شده است.

این در حالی است که پیش از این مقام‌های پاکستانی بارها ارسال سلاح به کی‌یف را شدیداً رد کرده‌اند.

عربستان: راه حل مناقشه میان اسراییل و فلسطین تشکیل کشور مستقل فلسطینی است

اسراییل را توقف می‌دهد.

براساس گزارش‌ها، ریاض واشنگتن را از این موضوع آگاه کرده است.

یک مسوول دفتر بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسراییل که نامی از وی در خبر گرفته نشده، گفته است که مقام‌های این کشور از این تصمیم ریاض متعجب و سردرگم شده‌اند. در همین حال، منابع آگاه از دولت امریکا گفتند که عربستان سعودی هوشمندانه فلسطینی‌ها را وارد مذاکرات کرده است.

این در حالی است که تنش‌ها بر سر مالکیت بیت‌المقدس و شماری از شهرهای دیگر میان اسراییل و فلسطین از چندین دهه به این‌سو ادامه دارد.

به گفته وی، عربستان سعودی در این زمینه با اتحادیه اروپا، مصر و اردن رایزنی کرده است.

روز گذشته برخی رسانه‌ها گزارش دادند که مقام‌های عربستان هرگونه گفت‌وگو در مورد عادی‌سازی روابط با

وزیر امور خارجه عربستان سعودی می‌گوید که تنها راه حل مناقشه فلسطین و اسراییل تشکیل کشور مستقل فلسطینی است.

فیصل بن فرحان، وزیر امور خارجه عربستان سعودی که جهت اشتراک در مجمع عمومی سازمان ملل به نیویورک رفته در گفت‌وگو با تلویزیونی دولتی کشورش روز دوشنبه، ۱۸ سپتامبر، این موضوع را بیان کرده است.

بن فرحان افزوده است: «مردم امید خود را نسبت به راه حل دو کشوری از دست دادند و ما می‌خواهیم این مساله دوباره مورد توجه قرار گیرد چرا که هیچ راهی برای حل این مناقشه جز تضمین ایجاد یک کشور مستقل فلسطینی وجود ندارد.»

ارتش اوکراین: ۱۸ پهپاد و ۱۷ موشک ارتش روسیه را منهدم کردیم

این حملات پس هدف قرار گرفتن پل کریمه از سوی ارتش اوکراین که نقطه وصل روسیه با این منطقه است، افزایش یافته است.

چندی پیش، ولادیمیر زلنسکی، رییس جمهور اوکراین، گفت که در پی حملات موشکی و پهپادی ارتش روسیه به زیرساخت‌های انرژی کشورش، حدود ۴۰ درصد از این زیرساخت‌ها از بین رفته‌اند.

در همین حال، چند روز پیش مقام‌ها در مسکو گفتند که در پی حمله موشکی کی‌یف بر یک زیردریایی در حال ساخت مربوط به روسیه در دریای سیاه، این زیردریایی آسیب جدی دیده است.

این در حالی است که پس از افزایش حملات موشکی و پهپادی روسیه به اوکراین، مقام‌ها در کی‌یف از متحدان غربی‌شان خواستند که برای مقابله با این موشک‌ها تجهیزات نظامی پیشرفته در اختیار ارتش اوکراین قرار دهند.

ارتش اوکراین ادعا می‌کند که نیروهای هوایی این کشور دست‌کم ۱۸ پهپاد و ۱۷ موشک مربوط به نظامیان روسیه را منهدم کرده‌اند.

رویتز گزارش داده که ارتش روسیه روز دوشنبه، ۱۸ سپتامبر، با حملات پهپادی و موشکی مناطقی از اودسا و میکولایف اوکراین را هدف قرار داده است.

نیروهای هوایی اوکراین در بیانیه‌ای گفتند که ارتش روسیه ۲۴ پهپاد انتحاری را به اهداف مورد نظر پرتاب کرده که از این جمله ۱۸ پهپاد رهگیر و منهدم شده است.

براساس ادعای کی‌یف، ۱۷ موشک که از سوی نیروهای روسی به سمت شهرهای مختلف اوکراین شلیک شده بودند نیز پیش از رسیدن به هدف ساقط شده‌اند.

در ادامه درگیری‌ها میان نیروهای روسی و اوکراین، این دو کشور در این اواخر راهکار جنگی‌شان را از میدان نبرد به پرتاب موشک و حملات پهپادی تغییر داده‌اند.

آغاز هفتادوهشتمین نشست

مجمع عمومی سازمان ملل متحد

هفتادوهشتمین نشست مجمع عمومی سازمان ملل متحد با شعار «احیای مجدد اعتماد و احیای همبستگی جهانی» و جست‌وجوی راه حل چالش‌ها در نیویورک آغاز می‌شود.

به گزارش خبرگزاری اناتولی، این نشست به‌گونه رسمی روز سه‌شنبه، ۱۹ سپتامبر، با حضور رهبران کشورها، وزرا و هیأت‌های کشورهای عضو این سازمان برگزار می‌شود.

این نشست با اشتراک نماینده‌گان ۱۹۳ کشور، قرار است تا ۲۶ سپتامبر ادامه یابد.

ریاست این دور مجمع عمومی سازمان ملل را دنیس فرانسس از ترینیداد و توباگو، جنوبی‌ترین کشور جزیره‌ای در دریای کارائیب برعهده خواهد داشت.

براساس طرزالعمل سازمان ملل، ابتدا نماینده برازیل و سپس نماینده‌ای از کشور میزبان یعنی امریکا سخنرانی می‌کند.

آنتونیو گوتش، دبیرکل سازمان ملل متحد، مذاکرات مجمع عمومی سازمان ملل را ۱۹۳-G عنوان کرده و گفته که اولویت وی در این مذاکرات «شکستن زمینه جدید» در چارچوب اهداف توسعه پایدار است.

براساس اطلاعات، مبارزه با تغییرات اقلیمی و عبور از سوخت‌های فسیلی به انرژی‌های تجدیدپذیر از موضوعات مهم این نشست خواهد بود.